

Gestruikeld over m'n eigen woorden.

Mijn armen klapwieken. Ik zweef tussen hemel en aarde. Ik tol rond mijn as, schiet de hoogte in waar het gek genoeg lichter wordt en tuimel naar het aardedonkere beneden. Honderden sneeuwkwartswitte hemelgeesten - omwolkt door smaragden lichtstralen - zweven met een ongeëvenaarde schoonheid boven, onder en naast mij. Met trage, sierlijke bewegingen van de vingers wenken ze mij, maar telkens ik de slanke vingers wil grijpen stuiven ze als een opgeschrikte school vissen weg. Ze lijken mij te willen beschermen, maar ik weet niet waartegen. Er daalt een ongekend geluksgevoel in mij neer, totdat...

Het zwart trekt uit mijn hoofd weg. Traag

verdwijnen de dikke plakken mist die mijn hersenen buiten werking hebben gesteld. Voorzichtig open ik mijn ogen. Ik knipper twee, drie keer, dan sneller, tot ze gewend worden aan het witte licht. Mijn hoofd rust op een trede. Zo blijf ik minstens een kwartier liggen. Starend naar dat witte licht waarrond een vlieg gonst die zo nu en dan tegen de fel verlichte glasbol botst. De vliesvleugelige - het brommend geluid dat het voortbrengt - heeft me uit mijn bewusteloze toestand gehaald. Tegen de muur staat een oude, heuphoge kast die gifgroen is geschilderd. Daarbovenop een marmeren blad dat de hele lengte van de kast bekleed. Op de middelste van de vier deuren werd destijds een wapenschild gekleefd. Zolang die kast er staat, is het mij nooit opgevallen dat in het hart van het schild twee uit hout gekerfde zwaluwen een duik nemen. De sleutels die de deuren uit het slot wrikken, zijn vervangen door deurknoppen van wit email. Die deuren

zijn al jaren niet meer geopend. Wat er zich achter bevindt, zijn spullen die niet meer worden gebruikt, boeken die gelezen zijn en een enveloppe waarin correspondentie zit en waarvan ik geen afscheid wil nemen. Daarnaast een servies dat uit de mode is geraakt. Op het marmeren blad ligt een krant en staat een asbak. Naast een oude in romantische retrostijl ontworpen kerosinelamp die de bezoeker van deze ruimte een warm onthaal moet bezorgen ligt een pakje milde tabak. Instinctief zoek ik naar de zakaansteker in mijn broekzak. Ik neem het instrument in mijn handpalm, sluit mijn vingers zodat het hoedje van de aansteker net boven mijn wijsvinger uitsteekt. Met een korte opwaartse beweging van mijn duim open ik de zilverkleurige kap en met eenzelfde krachtige n  rwaarste beweging strijkt mijn duim over het wielkje dat tegen het ronde vuursteentje schuurt teneinde het vuur in de lont te jagen. Voor enkele seconden kijk ik naar de blauwgele

vlam en klap het toestelletje terug dicht. Ik probeer mijn benen te bewegen maar die weigeren alle hulp. Het lijkt alsof ze niet eens tot mijn lichaam behoren. Met mijn andere hand duw ik tegen mijn dij maar voel niets.

Ik breng mijn hoofd zo ver ik kan naar achter en kijk naar de dertien treden die naar het einde toe smaller lijken te worden. Bovenaan de trap staan twee flessen bronwater die ik er - dat weet ik zeker - gisterenavond heb neergezet. De vlieg strijkt neer op het marmer, vlak naast de tabak. Het wrijft de pootjes tegen elkaar alsof het dadelijk zal genieten van een draadje shag. Ik kan het dier geen ongelijk geven. De verschillende melanges van de tabak nopen immers tot het proeven van het genotsmiddel. Ik plaats mijn handen op de vloer en duw zo hard ik kan, zodat mijn zitvlak op de trede terecht komt. Die benen liggen in een onatuurlijke houding voor me. Met mijn handen trek ik - alsof het zandzakken zijn -

eerst het linker-, dan het rechterbeen op, zodat ik er met mijn ellebogen op kan steunen. Ik laat mijn hoofd in mijn handen rusten en kijk naar de vlieg die voorzichtig tussen de plooi van het zakje tabak kruipt. Mijn benen tintelen.

‘Waarom toch, Jacob,’ spreek ik mezelf toe en wrijf door mijn grijze haar. ‘Waarom lig je in godsnaam onderaan de trap?’

Op mijn handpalm kleeft droog bloed.

